

עם ספרו של אלתרמן

— עוד היום נהנים סן ה"עב" כאיילו דוק הוצה בין המלה ותכנה — אצלו חוננת את פשוותה המשותרת עולה ונוכחית מהקרקע שקוית לשד ואור ומשתרבת ומזנקת למרום אי שם במעמקיה, משתקים ברני והב, צלילי שפת ילדי ארץ ישראל — גמישים ושרים בתורים וזקופים. —

כך שר בן מולדת.

בענף השר את גונו — שר אותה אל-תרמן בעצם היותו כמו שהנהגו. זו סולדת שאף פעם אינו מזכיר את סממניה, אך כולה כמות שהיא מסתננת בעוז שירי.

זו מולדת שאליה אנו מעפילים בגעגור עים והתלהבות, עצומת כונה להסגר בת, שתן הו עצמם כאילו מספרות ומגלות עוד יורד עד כמה הסרה היא עיד לנו. אצלו — אצל אלתרמן היא בי, מדמו ונשיבת עינו היא מתמדת בהרות והחית הטאות אהבה והתאהבות של מולדת שנית.

לי הספר חג ותשורה.

י. בת-טורים

כך פעמים, לפתע נישאת העין מול שרביט ענף ענור אנלי מל המתנודד להנאתו בחסה: ובמין ראיה ראשונה אתה חובק את זכרו בלב ומפליג לקראה כל מראה ושמועה הפורשים את עצמם כאילו מחסר זה מראה הנגלה ונענה כבת צחוק משתפכה על השפתים בפרח על עליו. ריה החיים עולה לאפך והוא כריה שרה, יער וגשם.

משהו מסין זה בא אלו עם קריאה ספרו של אלתרמן. אור הרבה אור, אור שהרים מסלסל בין ארזי גתר והמולת עצים בתכלת" גשם, בארות ו"דרכים עמוסות כרחב ושיר" פונדקאות, שווקים, ברזל, עשת ומתכת.

קצצים שיערו מהפך

נוצצים קזכוכית ומתקת

זה הוא המטען, שאותו פורק המשורר כראשון נודד את יריעת אהלו ומצמצן בעינו מול המרחב המתחפך לרגליו כחית בית המיטה ונבונה.

כל משורר עם — אלו במדת חסדי עינו ברבת לבבו הרן ומעצב את "הדברים הנולדים שנית". — כל אהד עם גון קולו, שכל כמה שהוא יתיר ומד יוהד יותר, הרי הוא יותר שור את עצי פו עם זולתו, מהסה את הכל, ובעירום התחטאותו המנצתה ומתעטפת, גישה כהול תינוק בחצות, — אלתרמן שט "בין הרי עדרים ואדי חלב" בין ריחות רחובות ושווקים אהוב ומאוהב בכל מראות עיר לם זה הטנטרים בשפע ברכותיו ובזמד רוחות גבול הנראה שבכאן. ועל כן גם להן העצב שבו משורר כניד כהול באבן זו "אחות שאינה יודעת לבכות", והוא שר:

קלנו בת שלי ננות בלעדינו,

קלנו עוד נהיה רק זמן אשר קבר

כשיר אחר:

הבט לא אקבץ ולנשם לא אקבץ

ואמות ואסיף עוד לקבת

כתמימות הצלולה, ואמונתו הגדולה של ילד מתנשבות מטלים חמות וקור נות אלו.

כי תמים הוא וטוב לו בתמימותו זאת:

טוב לקבת תמים וסתרת פשיגאה

בין שמות לאין ספור ופגישות וטקים

טלים ופגישות — אבן כפגישות חיות לנושמות המלים בצרופי שפתו הרעננה ומבושמת —

זו בת מלכים קמומה שדורות דורות נשאו את שבלה המשבץ יהלומים —